

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Borohé.

KAPITOLA 43.

Na stopě.

Vnitřek rigadského tunelu naplněn se dýmem.

Ze stroje na bok převrženého vycházela se sykotem pára.

Dým výbušné látky otravoval vzduch, který se stal neunesitelným.

Pátrající policisté byli blízce zadrženi.

Všecka skla u svítilen se rozbila, veliký tlak vzduchu světla zhasnul a v tunelu nastala tma.

Jenom řečavé uhlí z ohniště pa rostroje osvětlovalo trosky vozů a malou část tunelu.

S klenby tunelové spadly veliké kusy skal, koleje byly v délce několika kroků zkřiveny.

Policisté a detektivové pobíhali se svítilnami a s pochodněmi v rukou po tunelu kolem trosk.

Kordonu kolem tunelu rozloženu nařídil sám policejní ředitel, aby teď ani detektivům nedovolil návrat z tunelu.

"Znám všechny své strážníky a detektivy. Kdo bude chtít projít skrze kordon, zadržte ho a podejte mně o tom zprávu; teprve až se na něho podívám a sám ho propustím, bude moci jít. Ale jinak nesmí být nikdo propuštěn!"

Pravý dvorní vlak, v kterém měli jeti dvorní hodnostáři, musil být odřeknut a zůstal zatím v Bruselu.

O tom přirozeně zpráva ihned se roznesla.

Hádali, proč asi se to stalo, proč měl být učiněn útok na vlak s hosty.

O oblíbenosti korunního prince svědčí nejlépe ta okolnost, že po atentátu u rigadského tunelu nikomu ani z daleka nepřišlo na mysl, že by snad útočníci měli v úmyslu jeho drahému životu ublížit.

Uvítání brusselské bylo tak skvělé, že nebylo lze mysliti si na možnost zločinu tak hrozného.

Stmíváno se již a policie posud neměla žádné stopy, posud nebyl nikdo zatčen.

Dráha vysílala z Bruselu dělníky, aby upravili opět koleje.

Pracovali s horečným chvatem na odstraňování zřícenin a úpravě jízdni dráhy.

Raněný strojevedoucí a topič byli dopraveni do nemocnice.

Všecko šlo úplně hladce a v pořádku, jen policie nebyla spokojena.

Policejní ředitel pak nechtěl se bez výsledku do Bruselu vrátiti. "Máme přece jednoho zatčeného, onoho simulantu," řekl detektiv Fromm. "Měli bychom ho vyslechnouti."

"Musili bychom užiti při tom drastických prostředků, jinak nepoví ničeho. A k tomu se místo toto nehodí. Ostatně to zkusím." Ale zkušel nadarmo.

Muž, pletvařící se za šilence, se nepříznal.

Krajina počala se zahalovati v tmu.

Kopce se černaly, v údolích pak válela se hustá mlha.

"Nehňeme se odtud," pravil policejní ředitel. "Útočníci musí být tady ukryti. Policejní kordon nesmí být ani na okamžik přerušen. Bylo by to hanbou pro brusselskou policii, kdybychom do pustili, aby nám útočníci uprchli." V tom přiváděl strážmistr za ruku malého pasáka k policejnímu řediteli.

Hoch tento přiběhl z lesa nad tunelem k strážmistrovi, aby mu řekl, co viděl.

"Opakuj tedy, hochu, před tímto pánem, co jsi mně řekl," pravil strážmistr, ukazuje na policejního ředitele.

"Nu ano, viděl jsem..." pravilo dítě.

"Co jsi viděl, hochu?" tázal se policejní ředitel.

"V lese, za jedním stromem svlékl se otrhaný člověk. Odhodil ušpiněné šaty a pod nimi měl pěkné šaty myslivecké. Pak sundal si vousy i kníry a brejle schoval do kapsy. Proměnil se v pána... A pak šel do chaty hajného a zůstal tam."

"Kdy jsi to viděl?"

"Před soumrakem."

"Či jsi?"

"Pastýřův."

"Jak se jmenuješ?"

"Říkají mně Jum. Nevím, jaké to je jméno, ale i otec mně tak říká."

"Mohli bys mně ukázat ono místo, kde se onen otrhaný muž svlékl?"

"Ano."

"Poď tedy se mnou, veď mne."

"Škoda cesty—ten pán jest ještě v domku hajného."

"Chci sebrati šaty, které odložil."

"Oh, ty si on uložil do příruční brašny."

"Viděl jsi to?"

"Ano."

"Poď tedy se mnou. Ukážeš mně cestu k domu hajného."

Policejní ředitel pokynul několika policistům a ubíral se za chlapcem.

Hoch vedl strážníky klikatými stezkami v tmavém lese.

Ale vykráčoval si směle; bylo na něm viděti, že v lese je domovem, že i ve tmě se zde vyzná.

Z oken hájovny vycházelo do sud světlo.

Brusselský policejní ředitel přistoupil s detektivem Frommem k oknu a díval se do světnice.

Uvnitř seděla rodina hajného u stolu a večeřela.

Hajný se právě modlil před jídlím.

U zelených kachlových kamen seděl vznešený myslivec s nohama křížem přeloženými. Opíral se pohodlně o studená kamna a vypouštěl z krátké lovecké dýmčíčky husté kotouče dýmu do vzduchu.

Policejní ředitel tiše zavolal hochu k sobě.

Ukázal mu oknem na pohodlně sedícího lovce.

"Jest to on?" tázal se ho.

"Byl to on, ano," odpověděl hoch.

"Dobrá!" pravil policejní ředitel. "Strážníci, obkličte dům. Všichni si připravte revoly a výstřelky."

Policisté a detektivové po špičkách se rozestavili kolem domku.

Ředitel pak samotem a směle vstoupil do myslivny.

Muž u kamen si pokoušející ohlídl se po něm úplně lhostejně.

Policejní ředitel přistoupil přímo k němu.

"Ve jménu zákona vás zatýkám!" pravil hlasem zvučným a pevným.

"Tak?" řekl muž nadměru klidně. — "A směl bych zvědět, proč?"

"To se dozvíte na policii. Nyní vstaňte a pojďte se mnou!"

"Pardon, pane, snad jste se zmýlil v osobě. Víte, kdo jsem?"

"Vím."

"Nuže?"

"Jste útočník. Jste původcem atentátu, který se stal v rigadském tunelu."

"Já jsem kníže Oktáv Dupuy z Paříže."

"To jest ctíhodné jméno," odpověděl policejní ředitel, "ale teď mně nikterak neimponuje. Následujte mne, odvedu vás do Bruselu a tam budete mít již příležitost, abyste se prokázal."

"Dobrá, půjdu. Ale vy se mi zodpovíte za omezení mé osobní svobody."

Dupuy se zvedl a lavice a popočel k hajnému.

Podal mu ruku.

Hajný byl neočekávaně překvapen.

Kníže pohrdlivě mu řekl:

"O knížete Dupuye není třeba se strachovati, příteli. Za to bude policie notně pykati."

Policejní ředitel otevřel dvěma myslivny a ostře zahvízdal.

Ze tmy vystoupilo šest strážníků.

"Spoustejte tohoto člověka!" nařídil policejní ředitel.

"Proti tomu protestuji. To je potupal!" propukl Dupuy. "Vždyť vás chci dobrovolně následovati—co tedy chcete ještě s tím spoutat mňm?"

"Svažte ho!" opakoval policejní ředitel.

Dupuy sáhl po pušce, jež stála v koutě za peč opěnaná o lavici.

Uchopil ji do ruky a chtěl na mífiti.

Ale Fromm udeřil ho do ruky, takže pušku upustil.

Policisté vrhli se na něho.

Dupuy počal jim klásti odpor, ale podlehli přesile.

V malé chvíli měl obě ruce pevně svázané.

Dupuy klel. Láil belgické vlády, orgánům spravedlnosti, policii, kopal kolem sebe a kousal; ale strážníci na nic nedbali.

Hajnému zářilo soucit z očí. Litoval patrně knížete. Ale netroufal si promluvit, zůstal přisnou po věst brusselské policie, slyšel o ní a bál se, že by mohl pronést sám ještě něco neprospěšného, za což by musil pak pykati.

"Pane strážmistře," řekl náčelník policie strážníkoví, "rozepněte zatčenému kabát a odeberte mu z kapsy všechny předměty."

Dupuy zbledl a zachvěl se.

Sáhl si rozčileně do kapsy, ale byl spoután, nemohl ruku zvednouti.

"Syn smrti, kdo mně sáhne do kapsy!" zasýčel Dupuy, třesa se hněvem.

Policejní strážmistr však nedbal na tuto hrozbu. Rozhrnul kabát Dupuyův a vyňal mu z kapsy všechny spisy.

Především objevila se zde legitimace tajného policisty.

Po té dopis, patřící knížeti Dupuyovi. Bylo to psaní milostné, podepsané komtesou Zuzanou Levalovou.

Ostatní spisy zněly jen Roberto Nellymu, "Červenému tygru", králi pařížských žebráků.

"Kde je ta souvislost?" přemýšlel policejní ředitel. "Není přece možná, že by kníže Dupuy a Robert Nelly byl jednou a toutéž osobou. Ale není, není to nemožné—vždyť se již mnoho jiného stalo na světě. Podívejme se na brašnu myslivcovu, co v sobě tají a skrývá!"

Zavolal nahlas strážníka.

"Otevřte brašnu zatčeného!"

Dupuy se bryzl do rtu.

"Chytili mne... Jsem ztracen!" myslil si v duchu a zamračně pohlédl na svou brašnu loveckou, kterou strážmistr otevřel.

Z lovecké brašny byl vytažen roztrhaný žebrácký oblek, nepravé vousy a kníry, brejle a podobné drobnosti.

"Co je to?" ptal se policejní úředník, zvedaje nepravé vousy.

"Vousy. Co by to bylo jiné ho?" odpověděl Dupuy.

"Jak se sem dostaly?"

"To jest mé tajemství."

"Spáchal jste rigadský atentát?"

"Nevím nic o tom."

"Dokáží vám to. Zmocněte se ho a odveďte ho za mnou! Vráťme se do Bruselu, máme viníka, máme pachatele. Tento muž jest králem pařížské lůzy, tento muž jest Robert Nelly, škůdce společnosti, pravým jménem kníže Dupuy!"

A odvedli knížete, který byl oděn v krásné lovecké šaty.

Policejní náčelník vyňal z to bolky tři dakáty a vtiakl je jumci do ruky.

"Zde, hochu, malá záloha. Zmocnili-li jsme se pravého, do staneš ještě více; postarám se o tebe."

Hoch byl radostí všecek bez sebe.

Doprovodil četů až k rigadskému tunelu, kde železniční dělníci s horečným chvatem pracovali na odstraňování zřícenin.

* * *

Zatím hrabě Leval v Bruselu byl velice znepokojen.

Dohodli se s knížetem Dupuyem, že spolu se sejdou, a kníže nepřišel.

Poslal pro něho služebnictvo, ale nikde ho nemohli najíti.

Dupuy nepřišel ani do večera.

Hrabě Leval chtěl se již vrátiti do Paříže; vyčkal však do ranného vlaku.

Pozdě v noci přišli k němu policisté.

"Hledáme pana Alfonse Bar da," řekl strážmistr.

"U mne nebydlí," odpověděl Leval mrzutě.

"Stopy však vedou sem."

"Tady ale nebyl."

"Vy jste hrabě Leval?"

"Ano."

"Kdo je komtesa Zuzana Levalová?"

"Moje dcera."

"Vězte tedy, že kníže Dupuy jest zatčen. Spáchal atentát na dvorní vlak."

"Probáhl! A byl někdo poraněn?"

"Před dvorním vlakem byl na štěstí vyslán prázdný vlak. — Ale přes to jest i vaše slečna dcera kompromitována. U knížete Dupuy byl nalezen její list a již byl odeslán do Paříže policejní příkaz, aby byla zatčena."

"Kdo?" vzkřikl Leval. "Moje dcera Zuzana?"

"Ano, ano," dosvědčil strážmistr.

"Ah, to je skandál. Ale vždyť přece není k tomu ni žádná příčina!"

"Atentát v rigadském tunelu jest zločin, o němž asi komtesa Levalová také věděla. Do zítřka zde bude, uslyšíme pak její vyznání."

"Nebude zde. Překazím její příjezd, má dcera nesmí být zatčena, ona nesmí přijíti před soud, to vám dokáží já, hrabě Leval!"

Strážmistr pokrčil rameny a odcházela.

"Ten se zlobí," myslil si. "Jenom ať něco mluví, pan ředitel policejní dá ho také zatknouti!"

Leval odeslal zmatený, nesrozumitelný telegram do Paříže svému synovi.

Hrabě Armand nerozuměl ani slova z této depeše a nečinil tudíž žádných kroků v zájmu své sestry...

KAPITOLA 44.

Odhalení.

Co mladé dívky ani svým vlastním matkám nesvěřily, zapisují si do památníku. Žárlivě sťažená a ustavičně ukrývaná knížekčka jest opatrovatelem tajemství dívčích srdcí.

Bol nebo blaho první lásky zapisují se s rozmlou upřímností do denníku.

V denníku bývají také někdy malé, trochu tmavší skvrny.

Jsou to slzy.

Slzy potají rozněná.

Jaká škoda, že na papíru neobráží se lesk očí a blažený úsměv retů takové zamilované dívky!

Pak teprve by byl denník opravdu věrným!

Slovem věrnost ovšem nelze zde mysliti věrné zachování tajemství, ale věrné podání citů.

Neboť osud denníků dívčích jest, že octnou se z pravidla buď v ohni nebo v rukou manželových,

a nebyli-li manželem ten, kdo v dívce první lásku probudil, octne se denník opět v ohni; byl-li však on tím, kdo srdce její prvním žářem vznítil, prohlíží si ho spolu jako směšnou historku, smějí se "té komedii" a paníčka (t. j. paníčka, z níž po boku manželové stane se starostlivá a pečlivá hospodyně) — užívá pak zbylých čistých stránek ve svém dívčím denníku k zapisování denních výdajů.

Takový jest osud většiny dívčích denníků. Ani s nejlepší vůlí nelze o nich tvrditi, že jsou věrným tajemníkem!

Také komtesa Zuzana si psala denník.

Její život na události tak neobyčejně bohatý činil denník tento velmi zajímavým.

Opravdu však počala ho řádně sepsovati teprve tehdy, když poznala knížete Dupuye.

O knížeti Westerburgovi byla sem napsána jen slova snivá, lehká, slova věčného loučení a bolu.

Byly to pestré sny snivého děvčete.

Ale na listech pozdějších, kde bylo již jméno Dupuyovo, obrátil se ze řádků těch plamen čisté a vřelé lásky zamilovaného děvčete.

Ples u knížete Dupuye, na němž jí kníže lásku vyznal, nepopsala již slovy dítěte, jako události v goergénském lese.

Tehdy byla dítětem, teď již jest dospělou ženou!

V lásce tají se podivuhodná moc!

Láska povznášá anebo zatracuje. Zušlechťuje anebo vrhá v prach! Ničí rozdíly mezi bohatými a chudými, mezi ohklivými a hezkými. Láska odstraňuje rozdíly, odstraňuje hněv, zlost, zášť — ale naopak zase je vyvolává.

I vedle největší lásky číhá nenávisť jako stín.

O tom v životě nalézáme tisíce příkladů.

Ti, kdož dnes spojují se z nečistší a nejvěrnější lásky, zápasí spolu zítřka již jako úhlavní nepřítelé.

Opáčné stává se nadměru zřídka; ale přiházívá se také, že z těch, kdo se nenávidějí, stávají se nejlepší manželé.

Zuzana dostala se do přístavu pravé lásky.

Kníže Dupuy úplně opanoval její srdce.

Bělovláská sličná kněžna, matka Zuzanina, pozorovala potají stále svou dceru, aby poznala její duševní stav.

A s překvapením poznala, že tváře dítěte se opět červenají, že pohled její jest opět živý, že jest veselá, ba že i chůze její jest lehká, pružnější, křepčí, než jak byla až posud.

Matka potají plakala a se sepjatými rukama děkovala Bohu, že dívčinu povahu obrátil.

V nejbližších dnech vyřizovaly již spolu prostěradlo na oltář, zhotovené z drahých krajek brusselských.

Prostěradlem tím měi býti prostřen oltář při Zuzanině svatbě.

Chtěly ho vyřizovati bohatě a hezky, aby byl důstojný k velké radosti, jež srdce jejich naplňovala.

Jednoho dne seděly právě při práci.

Zuzana vyřizovala zlatými vláknou na jedné straně písmeno D, kněžna Helena pak písmeno L.

Dupuy a Levaloval

Komorník ohlásil dva cizí pány.

Byla to obě jména neznámá, ale dámy přece je předpustily.

"Račte prominouti," ozval se jeden pán. — "Přináším nepřijemnou zprávu, ale konáme pouze svou úřední povinnost. Já jsem prefekt pařížské policie. Můj soudruh jest Fromm, detektiv z Belgie."

Helena a Zuzana pohlížely lhostejně na oba pány.

"Co je nám do policie?" myslily si obě.

"U Bruselu, v rigadském tu-